

ŽIVOTOPIS

Miroslav Šicel rođen je 16. kolovoza 1926. u Varaždinu, gdje je polazio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao je 1950. na studiju jugoslavenskih jezika i književnosti te ruskoga jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Potom je nekoliko godina službovao kao srednjoškolski profesor na tri- ma zagrebačkim gimnazijama.

Godine 1957. izabran je za asistenta na Katedri na noviju hrvatsku književnost Filozofskog fakulteta u Zagrebu, gdje je 1962. doktorirao obranivši tezu o Franji Kišu (*Franjo Horvat Kiš – tehnika pisanja malog pisca*). Iste je godine imenovan docentom, a 1974. i redovnim profesorom na istoj Katedri, koje dvije godine kasnije postaje šef.

Dva je semestra akademske godine 1957/58. Miroslav Šicel boravio na specijalizaciji za metodologiju proučavanja književnosti kod profesora Markiewiczza u Krakowu. Akademske je godine 1971 / 72. kao gost profesor predavao na Slavenskom institutu u Kölnu, a po pozivu hrvatsku je književnost predavao na brojim europskim sveučilištima (Moskva, Lenjingrad, Budimpešta, Istočni Berlin, Krakow, Mannheim, Köln, Kopenhagen, Warszawa, Göttingen, Leipzig, Giessen).

Obavljao je više odgovornih dužnosti: bio je direktor Instituta za književnost Filozofskog fakulteta (1965-1967), predsjednik Hrvatskog filološkog društva (1969-1971), predsjednik Saveza slavističkih društva Jugoslavije (1972-1975) i organizator VIII. kongresa jugoslavenskih slavista u Zagrebu (1975), predstojnik Odjela za jezike i književnosti (1964-1966) itd. Član je uredništva *Croatice i Filologije*, a 1983. postaje prvo član suradnik te od 1996. redoviti član HAZU.

Za knjigu *Programi i manifesti u hrvatskoj književnosti* nagrađen je nagradom «Božidar Adžija» (1974), a za životno djelo nagradom «Davorin Treste-

njak» (1986). Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića (1999) te je izabran za počasnog doktora Sveučilišta u Rijeci (2001).

Dodijeljena mu je Nagrada za životno djelo Grada Varaždina (2005) za izniman doprinos u književnom stvaralaštvu, te profesorskom i redaktorskom radu, kao i dugogodišnju publicističku djelatnost.

Književnu je djelatnost Miroslav Šicel započeo uglavnom recentnom kritikom i priložima o problemima nastave, a intenzivnu književnoznanstvenu djelatnost razvija dolaskom na Fakultet, od kada je neprestano prisutan u gotovo svim našim znanstvenim i stručnim edicijama i na slavističkim skupovima u nas i u svijetu. Naročiti interes razvio je za književnu povijest, što ga danas uvrštava u red najistaknutijih književnih povjesničara u poslijeratnoj hrvatskoj književnosti. Najznačajnija djela u ovoj oblasti čine svakako Šicelovi književnopovijesni pregledi (*Pregled novije hrvatske književnosti, 1966¹, 1971², 1979³, Književnost moderne, 1978, Hrvatska književnost, 1982*) i monografije (*Matoš, 1966, Gjalški, 1984, Kovačić, 1984*). Ostale knjige (*Stvaraoci i razdoblja, 1971, Programi i manifesti, 1972, Riznica ilirska 1835-1985, 1985*) – s nizom sintetskih rasprava i portreta – afirmiraju Miroslava Šicela kao književnog povjesničara koji na paradigmatskoj liniji Jagić - Vodnik – Barac čini ozbiljan pomak prema konačnoj kritičkoj povijesti nacionalne književnosti.

Među više desetaka književnih imena – «portreta», koje je Šicel – s naglašenim osjećajem za književnu činjenicu – osvjetlio i kritički odredio u povijesno-književnom kontekstu, dominiraju: A. G. Matoš, M. Krleža, K. Š. Gjalški, A. Kovačić, F. H. Kiš, S. Kolar (očita lokalpatriotska književnoznanstvena sklonost!), te A. Cesarec, V. Nazor, S. S. Kranjčević i I. Brlić Mažuranić. Od povjesničara najviše je pisao o Antunu Barcu. Naročito zanimanje Šicel pokazuje za tzv. male pisce (F. H. Kiš, J. Leskovar, R. Jorgovanić, J. Draženović, A. Milčinić, N. Pavić, Z. Marković, J. Berković, M. Selaković, Z. Milković i dr.), što – uz metodološku srodnost i marljivost te ono što Barac naziva «pronjavost» - da literarni historičari «postave pitanja koja su za sam predmet važna» - otkriva ovoga književnog povjesničara kao jednog od najdosljednijih nastavljača Antuna Barca.

Redaktorski rad Miroslava Šicela izuzetno je opsežan. Za kapitalnu nacionalnu književnu ediciju «Pet stoljeća hrvatske književnosti» Nakladnog zavoda «Matica hrvatske» priredio je osam knjiga (S. Kolar, M. Šenoa, F. H. Kiš, I. Brlić-Mažuranić – A. Milčinić – Z. Marković, Hrvatska moderna, O. Delorko – O. Šolc, J. Berković – M. Jurković – E. Štampar - V. Mađarević – M. Selaković), a za zagrebačku «Mladost» i «Školsku knjigu» te još neke izdavače biblioteku od nekoliko desetaka knjiga izabranih djela dvadesetak hrvatskih pisaca. Priređuje i knjige za novu ediciju Stoljeća hrvatske književnosti (Bonifačić, Gjalški, A. Kovačić...).

Od godine 1962. Miroslav Šicel jedan je od autora (u početku s I. Frangešom i D. Rosandićem, odnosno V. Zaninovićem, a potom s D. Rosandićem) dvanaest srednjoškolskih udžbenika i jednog priručnika za nastavnike književnosti na kojima se obrazuju i odgajaju generacije učenika.

U svemu opus Miroslava Šicela zaprema imponantnu biblioteku djela koja ga potvrđuju kao izuzetno agilna i plodna književnoznanstvenog djelatnika i profesora. Dakako, ovome valja dodati i brojne generacije studenata koje su slušale njegova predavanja i učile iz njegovih knjiga.